

RIJEČ UREDNIKA

Cijenjeni čitatelji i suradnici, prije svega želim vam se kao odgovorni urednik ispričati zbog toga što *Metodički ogleđi* za 2010. godinu izlaze sa zakašnjenjem. A zatim i zbog toga što ponovno izdajemo dvobroj, iako sam se nadao da je prošlogodišnji bio iznimka koja se neće brzo ponoviti. Svi smo mi u uredništvu potpuno svjesni koliko je našim suradnicima važno da njihovi članci, ako to zavrđuju, budu što prije objavljeni. Već odavno, naime, znanstveni časopisi uglavnom ne isplaćuju autorske honorare, pa je autorima članaka jedina naknada za uloženi trud u tome da njihovi tekstovi što prije dospiju do čitatelja, te da se u znanstvenom i stručnom napredovanju mogu pozvati na te tekstove. Stoga mi je bilo zaista neugodno na pitanja naših suradnika kada mogu očekivati tiskanje sljedećeg sveska, odgovarati da ne znam. Ali zaista nisam mogao znati, jer, i to je žalosna istina, uspješni smo pribaviti tek najnužnija sredstva za tiskanje jednog sveska. I to nisu sredstva iz državnog proračuna, jer ono što smo po toj osnovi dobili nije dovoljno ni za ozbiljan početak posla. Stoga smo se morali okrenuti privrednicima i samo zahvaljujući suradnji s njima uspješni smo realizirati ovaj svezak.

U nemogućnosti da platimo nužne stručne usluge morali smo se osloniti na besplatnu pomoć kolega, ali u takvim okolnostima teško smo mogli postavljati neke rokove ili zahtijevati njihovo pridržavanje, pa je i ozbiljno planiranje postalo nemoguće. Zato neće biti iznenađenje ako nas suradnici počnu napuštati. No, postoji i druga strana problema. Takvo je stanje za znanstveno izdavaštvo, posebno u humanističkom području, neodrživo, jer časopisi u tom području teško mogu naći privrednike koji bi trajnije bili spremni financijski podupirati njihovo izlaženje. To, dakako, nije samo naš problem, pa bismo se uskoro mogli naći u situaciji da znanstvenici iz tog područja nemaju gdje objavljivati. Dozvolit ću si stoga, uz ispriku našim suradnicima koju sam im već uputio, naglasiti da časopisi ne mogu bez suradnika, ali ni autori bez časopisa. Zato se nadam da će naši suradnici imati razumijevanja za teškoće u kojima smo se našli, jer to su zajedničke teškoće. Eventualnim gašenjem *Metodičkih ogleđi* nitko od članova uredništva, koji su svi redom volonteri, neće izgubiti nikakvu osobnu korist, jer ju kroz časopis i ne ostvaruje. Mi zapravo servisiramo naše čitatelje i autore. I

činimo to rado i sa zadovoljstvom, a ne zbog vlastitog probitka, jer nam je stalo do filozofije odgoja. Nadam se da će to naši čitatelji i suradnici znati uzeti u račun kad budu odlučivali hoće li nam i ubuduće pokloniti svoje povjerenje.

Znam da će se čitatelji dvoumiti ima li ili nema smisla pretplatiti se na časopis za koji je neizvjesno hoće sljedeće godine izaći. Jednako tako znam da će autori razmišljati ima li smisla svoj članak poslati časopisu čije uredništvo ne zna dokle će časopis opstati. Ali ono što mogu obećati je da ćemo učiniti sve što je u našoj moći da i u sljedećoj godini naši suradnici i naši čitatelji pronađu jedni druge. Više vam od toga ne mogu obećati, ali u trenutnim okolnostima i to je mnogo. Pa ako vam je to dovoljno, ostanite s nama do nekih možda boljih vremena. Preživjeli smo kada mnogi nisu, u teškim godinama 1990-ih. Možda zajedno usprijemo dočekati i privredni oporavak.

Do čitanja.

Milan Polić